

som at „den ugifte, med hvem en gift Person øver For, straffes med Bøder eller Fængsel“ eller at „Mandskølet, som benytter et Kvindfolk til Utugt mod Bederlag, straffes med Fængsel eller Bøder“. Bestemmelsen om, at al offentlig Tilskudelse til Utugt, hvad enten den iværksættes ved Omstreiffen paa Gader eller ved at sætte Rønde-tegn i Døre, straffes med Bøder eller Fængsel, er borte, og ogsaa en saa kraftig Paragraf som den, at „Kvindfolk, der øve Utugt med Ungerivende eller Drengene under 18 Aar, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i indtil 5 Dage, og Mandspersonen med Mis eller Røtting indtil 25 Slaag“, er forsvunden. Alt dette er borte, og tilbage blive kun to fattige Paragrafer, af hvilke den ene endda kun har en ren formel Betydning.

Men længere rækker Enigheden ikke. S alt andet ere vi bunduente indbyrdes, ja jeg vil gaa videre og sige, at vi endog ere ved at være uenige med os selv. Det gælder i alt Fald om den ærede Forslagsstiller, der, som det allerede er blevet omtalt, har foreslaaet at beholde § 180 i sin oprindelige Skikkelse, hvorimod han i sin saakaldte Bedtegning til Forslaget er gaaet ganske forstræffelig stærkt frem mod dem, der ville begaa den himmelraabende Uretfærdighed at beholde § 180 som den nu er. Med den højterede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Citater af „Bedtegningen“. Det hedder deri: „Herved vil man umuliggjøre en offentlig Prostitution, medens Bibeholdelsen af Advokatsretten al Tid gør det muligt at indføre saadan, idet Politiet blot behøver at undlade at advare de Kvinder, hvem det vil tillade Erhvervet, og det er ugørligt at hindre saadant, eftersom det naturligtvis ikke er muligt at paahyde en Politimester at have Mistanke til en Kvinde, naar han erklærer ingen at have.“ Man vil se, at lignende Ufsker, som rettes mod det ærede Medlems nuværende Forslag af det ærede Medlem fra Vejle (Falkensjerne), rettes med endnu større Styrke af det ærede Medlem selv. Det ærede Medlem siger siden hen i „Bedtegningen“: „Det er haardt nok, at hun ved Dom skal kunne tvinges til at taale en sliq Undersøgelse, men at hun skal kunne tvinges dertil vilkaarlig af en Politimester uden at have Ret til at kræve hans Paabud prøvet af Domsstolen, er uretfærdigt.“ Men alt dette uretfærdige findes i det ærede Medlems eget Forslag, og jeg tror derfor med nogen Ret at kunne udtale, at det ærede Medlem ikke alene er uenig med os andre, men at han tillige er uenig med sig selv.

Hvis det var tilladt at være indiskret og omtale, hvad der er foregaaet i Udvalget, vilde jeg kunne fremsætte vikante Afsløvringer om Svingninger, hvor Medlemmer, der særlig ere Sædelighedens Midlere, vare gaaede med til at foreslaa et Næring o. s. v. Det vilde selvfølgelig være urigtigt, og jeg skal derfor afholde mig herfra.

Det kan ikke nægtes, at over for en saadan Usikkerhed tager man i temmelig høj Grad den Tro til en Sag, som altid naturlig fremkommer, naar man møder en uroffelig og klippetast Overbevisning. Naar man saaledes ser Folk svinge som en Væpndikkel fra den ene Yderlighed til den anden i de vildeste Bepagelser, som en Væpndikkel under et Jordskælv, saa faar man ikke nogen overdreven stor Tro til, at det, de foreslaa, kan være noget overordentlig godt, saa kommer man let til at stille sig noget skeptisk, og jeg er med det ærede Medlem fra Litted (Sagd) enig i, at man i det hele taget, saa utilfreds man end er med de bestaaende Forhold, dog maa være meget variom med ved det private Initiativ at forsøge paa at foretage nogen Forandring. Det er en overmaade vanskelig og indviklet Sag at komme ind paa, og er der noget Tilfælde, hvor det gamle Ordsprog gælder om, at man ikke skal kaste det stidne Bånd bort, før man har det rene, saa er det visse- lig her. Vi indrømme sikkert alle, at de Tilstande, vi nu have, passende kunne sammenlignes med det stidne Bånd; herved skal jeg derfor ikke dvæle, hvorimod jeg skal tillade mig at forsøge at paavise, at de to forskellige Vædringsforslag, som foreligge, i Virkeligheden ikke ville frembringe Tilstande, der paa nogen Maade ville kunne sammenlignes med rent Bånd, tværtimod, det maa vist ogsaa siges at være stident, om end af temmelig forskellig Kulør.

Følles for begge Forslag er jo Ophevelsen af den offentlige Prostitution, et Begreb, der i øvrigt ikke er overmaade klart. Det kunde maaske i denne Sammenhæng være ganske heldigt at undersøge, hvorledes denne saakaldte offentlige Prostitution har virket, set fra et sanitært Synspunkt. Det er jo blevet udtalt i Betænkningen, at Sygdommen her er bleven ved at tage til ogsaa efter 1874, medens den samtidig er gaaet tilbage i Provinserne. Det kan man ogsaa med en vis Ret sige, den er ganske vist taget til i nogen Tid, men derpaa er den begyndt at tage af, og det er dog et Moment, der ikke er ganske uden Betydning. Det faktiskke Forhold er dette, at fra 1870—86 ere disse Sygdomme tagne til i en ganske foruroligende Grad, fra 4875 til 9556 Til-